

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 czerwca 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru marki G., o wartości 1500 zł stanowiącego własność I. K. (1).

(dowód: zeznania świadka I. K. k. 131-133, 584)

W dniach 3-4 lipca 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru marki T. (...) disc, o wartości 1200 zł, stanowiącego własność S. M. (1).

(dowód: zeznania świadka S. M. k. 143-144, 584)

W dniach 4-6 lipca 2013 r. w G., na ul. (...)/a nieustalony sprawca po uprzednim przecięciu skobla dokonał włamania do piwnicy nr (...), a następnie ukradł z jej wnętrza rower marki C. o wartości 1600 zł oraz wiertarkę w czarnej walizce o wartości 150 zł, o łącznej wartości 1750 zł. Skradzione rzeczy stanowiły własność R. S. (1).

(dowód: zeznania świadka R. S. k. 34-35, 49-50, 584; protokół oględzin k. 30-33; dokumentacja fotograficzna k. 69-72)

W dniach 4-6 lipca 2013 r. w G., na ul. (...)/b nieustalony sprawca po uprzednim uszkodzeniu kłódki, dokonał włamania do piwnicy nr(...) i kradzieży z jej wnętrza stanowiącego własność B. i B. Ł. (1) mienia w postaci urządzenia piorąco-czyszczącego marki K. o wartości 700 zł oraz butów myśliwskich o wartości 400 zł. Łączna wartość skradzionych rzeczy wyniosła 1100 zł.

W dniu 6 lipca 2013 r. w godzinach wczesnorannych J. M. (1), zamieszkały w budynku przy ul. (...)/b, udał się do piwnicy po swój rower. W piwnicy J. M. (1) spotkał rudowłosego mężczyznę w wieku około 30 lat, wzrostu około 178 cm. Mężczyzna niósł plecak, z którego wystawała rura od odkurzacza. Kiedy mężczyzna wyszedł, J. M. (1) zauważył, że drzwi od piwnicy obok oraz od wózkarni są otwarte, zaś przed nimi stoją rowery.

(dowód: zeznania świadka B. Ł. k. 42-43, 584; zeznania świadka J. M. k. 56 v, 583; protokół oględzin k. 30-33; dokumentacja fotograficzna k. 69-72)

W dniach 5-6 lipca 2013 r. w G., na ul. (...)/b nieustalony sprawca po uprzednim uszkodzeniu drzwi, dokonał włamania do wózkarni i kradzieży z jej wnętrza stanowiących własność M. K. (1) dwóch sztuk pompek rowerowych o wartości 20 zł, zabezpieczenia do roweru o wartości 20 zł, światełka rowerowego o wartości 50 zł, kamizelki na rower koloru srebrnego o wartości 20 zł, a zatem rzeczy o łącznej wartości 110 zł.

(dowód: zeznania świadka M. K. k. 38-39, 584; protokół oględzin k. 30-33; dokumentacja fotograficzna k. 69-72)

W dniach 18/19 lipca 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru trekkingowego marki G. (...), o wartości 1100 zł, stanowiącego własność A. W. (1).

(dowód: zeznania świadka A. W. k. 155-156, 584)

W dniach 28 lipca 2013 r. - 04 sierpnia 2013 r. w G., na ul. (...) nieustalony sprawca po uprzednim uszkodzeniu elementu zamknięcia drzwi w postaci blaszki, dokonał włamania do piwnicy nr (...) należącej do J. S. (1) i kradzieży z jej wnętrza mienia w postaci 5 sztuk wędek teleskopowych z przelotkami marek O. i D., o łącznej wartości 250 zł, czterech kołowrotek marek 1 szt. S. C., 1 szt. A. G., 1 szt. F., 1 szt. nieustalonej marki, o łącznej wartości 200 zł, a także pokrowca na wędkę koloru khaki, o wartości około 30 zł, plecaka koloru zielonego marki S. o wartości 40 zł, siatki na

ryby o długości 2,5 m o wartości 20 zł, zestawu wiertel w plastikowym pojemniku koloru niebieskiego o wartości około 30 zł, zestawu kluczy płaskich (rozmiary od 4-22) w kartonie o wartości około 20 zł, skrzyni plastikowej z narzędziami o wartości około 80 zł, wiertarki marki C. o wartości 20 zł. Łączna wartość strat wyniosła to 1070 zł.

(dowód: zeznania świadka J. S. k. 276-279, 285-286, 584; protokół oględzin k. 282-283)

W dniach 4-7 sierpnia 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca po uprzednim zerwaniu skobla dokonał włamania do piwnicy nr (...) należącej do M. K. (3) i kradzieży z jej wnętrza mienia w postaci: roweru marki K. (...) A. o wartości 900 zł, roweru górskiego koloru srebrnego o wartości 500 zł, wiertarki koloru ciemnoniebieskiego o wartości 175 zł, rolek G. L. o wartości 200 zł, plecaka marki R. koloru czarnego o wartości 50 zł, karty telewizyjnej marki P. (...) o wartości 40 zł, kompletu kluczy imbusowych o wartości 30 zł, lampki na rower o wartości 20 zł, 10 sztuk śrubokrętów o wartości 30 zł, komplet kluczy gwiazdkowych, o wartości 30zł, rurki i maski do nurkowania m-ki (...) o wartości 295zł. Łączna wartość strat wyniosła 2270 zł.

(dowód: zeznania świadka M. K. k. 165-167, 175-176, 584; protokół oględzin k. 172-173; dokumentacja fotograficzna k. 375-376)

W dniach 5-6 sierpnia 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru marki K. o nr fabrycznym (...), o wartości 1500 zł, stanowiącego własność N. K. (1).

(dowód: zeznania świadka N. K. k. 564; kserokopie dokumentów k. 188-189)

W nieustalonym dniu w okresie od 8 do 18 sierpnia 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru marki K., o wartości 1759 zł, stanowiącego własność D. M. (1).

(dowód: zeznania świadka D. M. k. 90, 584; kserokopia paragonu k. 94; protokół oględzin nagrania z monitoringu k. 104)

W nieustalonym dniu w okresie od 9 do 12 sierpnia 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru marki V. o wartości 600 zł, stanowiącego własność A. K. (1).

(dowód: zeznania świadka A. K. k. 84-85, 563-564)

W nieustalonym dniu w okresie od 9 do 13 sierpnia 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru marki B. o wartości 500 zł, stanowiącego własność A. B. (1).

(dowód: zeznania świadka A. B. k. 101, 584)

W dniach 19/20 sierpnia 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru trekkingowego marki U. (...) o wartości 1000 zł, stanowiącego własność M. B..

W okresie od dnia 24 do 26 sierpnia 2013 r. w G., nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru marki P. o wartości 400 zł oraz roweru koloru zielonobordowego o wartości 400 zł, których łączna wartość wynosiła 800 zł. Oba skradzione rowery stanowiły własność M. Z. (1).

(dowód: zeznania świadka M. Z. k. 6, 584; protokół oględzin nagrania z monitoringu k. 17-18)

W nieustalonym dniu w okresie 4-5 września 2013 r. w G., na ul. (...), oskarżony A. K. (3) po uprzednim wyłamaniu skobla w drzwiach, dokonał włamania do komórki gospodarczej i kradzieży z jej wnętrza roweru górskiego marki A. model (...) o wartości 1200 zł, stanowiącego własność P. C. (1).

(dowód: zeznania świadka P. C. k. 207-208, 584; kserokopia kuponu gwarancyjnego k. 209; protokół oględzin k. 210-211; dokumentacja fotograficzna k. 215-216)

W dniach 6-7 września 2013 r. w G., na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży stanowiącego własność W. O. roweru górskiego marki T. wraz z obręczą o łącznej wartości 500 zł.

(dowód: zeznania świadka W. (...) k. 220-221, 584; dokumentacja fotograficzna k. 492)

W dniach 28/29 września 2013 r. w G. na ul. (...), nieustalony sprawca dokonał kradzieży roweru marki G. model Rock nr (...) o wartości 1300 zł na szkodę K. S. (1) oraz roweru marki U. (...) nr (...) o wartości 1860 zł, będącego własnością M. R. (1).

(dowód: zeznania świadka M. R. k. 197-198, 237-239, 584; zeznania świadka K. S. k. 231-234, 584; zeznania świadka M. J. k. 240-241, 582-583; protokół oględzin k. 235-236)

W dniu 02.10.2013 r. dokonano zatrzymania oskarżonego A. K. (3), któremu przedstawiono zarzut popełnienia czynów opisanych w akcie oskarżenia.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. K. k. 298-303 , protokół zatrzymania k. 122)

Oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Poczytalność jego nie budzi wątpliwości.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k.526-527)

A. K. (3) ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest murarzem. Oskarżony aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności, wcześniej zaś utrzymywał się z prac dorywczych.

Oskarżony był uprzednio karany. Przypisanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 16.01.2007 r. do 16.01.2009 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku w sprawie III K 868/04 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

(dowód: dane o osobie oskarżonego k. 517; dane o karalności k. 444-446, 571-573, 677-679; odpisy wyroków k. 326-351)

Oskarżony A. K. (3) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i złożył obszernie wyjaśnienia, w których wskazał miejsca kradzieży z podaniem ich adresów, czas ich dokonania wskazując na miesiąc i rok zdarzenia, jak również wymienił skradzione rzeczy ze wskazaniem m.in. marek poszczególnych rowerów oraz innych przedmiotów. Oskarżony wyjaśnił, że rowery sprzedawał na rynku na P.. Następnie A. K. (3) oświadczył, że chciałby złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy.

Przesłuchany po raz kolejny w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i podtrzymał złożone uprzednio wyjaśnienia.

Na rozprawie oskarżony przyznał się jedynie do popełnienia czynu opisanego w pkt XV aktu oskarżenia, nie przyznał się do pozostałych zarzucanych mu czynów. A. K. (3) podał, że jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego wynikały z tego że funkcjonariusz, który prowadził dochodzenie - M. S. (1) - zaproponował mu pewien układ, z uwagi na to, że był wcześniej karany, że jeżeli się przyzna do „iluś tam” kradzieży, to tego dnia idzie do domu i wyrok będzie bardzo niski, tj. w granicach roku, do roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Była to rozmowa, najpierw nie do protokołu. Po tej rozmowie policjant przyniósł listę około 50 rowerów i proponował te, które jak to stwierdził są z jego rejonu pracy. Później w godzinach wieczornych, funkcjonariuszka wypisała wszystkie dokumenty, zaś oskarżony siedział na korytarzu. Padła propozycja samoukarania.

Oskarżony podpisał odnośnie tych zarzutów wszystko. Według wcześniejszych zapewnień miał iść do domu, ale zatrzymano go w policyjnej izbie zatrzymań, żeby nie poinformował osoby, której planowano zatrzymanie. Na drugi dzień przywieziono go powtórnie na ul. (...), gdzie pobrano od niego materiał do badań genetycznych. Na tym się skończyło i został puszczony. Oskarżony podał, że nie wie, dlaczego nie doszło do samoukarania. Zaproponowano

mu karę rok i 2 miesiące. Przed drugim przesłuchaniem spotkał Komendanta Referatu Dochodzeniowo-Śledczego, który potwierdził, że będzie tak jak uzgodnili. Drugi raz był przesłuchiwany na terenie aresztu w G.. Będąc w areszcie ponownie przyznał się, ponieważ nie chciał już tego komplikować. Uznał, że dojdzie do posiedzenia sądu i sąd to oceni. Oskarżony podał, że spodziewał się, że za dziewiętnaście zarzutów otrzyma karę roku pozbawienia wolności. Zgodził się, ponieważ była rozmowa, że za te wszystkie zarzuty nie będzie sankcji i pójdzie do domu. Oskarżony wskazał, że podtrzymuje to, co jest napisane w jego wyjaśnieniach odnośnie zarzutu XV, do którego się przyznał. Wskazał, że funkcjonariuszka odczytała mu to, co napisała, a on to potwierdził. Nie czytał protokołu. Dopiero po podpisaniu protokołu dowiedział się, że tego dnia nie idzie do domu. Przy tym jak M. S. (1) wystosował wobec niego propozycję układu był obecny M. G., R. Z., M. D. (1) i kierownik tego referatu pan B..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. K. (3) k. 298-303, 389-390, 563-563)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w trakcie przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżony A. K. (3) dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XV aktu oskarżenia.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy nie dostarczył natomiast podstaw do przyjęcia, że oskarżony jest winny popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I-XIV i XVI-XVII aktu oskarżenia.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości to, że wszystkie wyżej opisane czyny zostały popełnione. Także nie była w toku postępowania kwestionowana wartość mienia skradzionego poszczególnym pokrzywdzonym. Z wyjątkiem jednakże czynu opisanego w punkcie XV postępowanie dowodowe nie doprowadziło do ustalenia sprawcy przedmiotowych czynów.

Sąd, dokonując ustaleń faktycznych, opierał się przede wszystkim na zeznaniach świadków, a także wyjaśnieniach oskarżonego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków - pokrzywdzonych, tj. **M. Z. (3), R. S. (1), M. K. (1), B. Ł. (2), A. K. (1), D. M. (1), A. B. (1), I. K. (1), S. M. (1), A. W. (1), M. K. (3), N. K. (1), M. R. (1), P. C. (1), W. O., K. S. (1), J. S. (1)**. Zeznania te są bowiem logiczne i spójne. Wskazać jednak należy, że żaden z pokrzywdzonych nie był świadkiem kradzieży i włamań popełnionych na ich szkodę. Stwierdzili oni jedynie, że opisane przez nich czyny miały miejsce, wskazali jakie przedmioty zostały im skradzione oraz jaka jest wysokość poniesionych szkód. Żaden z pokrzywdzonych nie widział jednakże sprawcy bądź sprawców przedmiotowych czynów. Pokrzywdzeni stwierdzili, że nie podejrzewają nikogo o dokonanie tych czynów i nie wiedzą, kto mógłby być ich sprawcą. Podkreślić także trzeba, że na miejscu kradzieży i włamań nie znaleziono żadnych śladów biologicznych, daktyloskopijnych i innych pozwalających na identyfikację sprawców. Także pomocny nie okazał się monitoring, albowiem w tych nielicznych przypadkach, w których taki dowód został zabezpieczony, nie doprowadził on do zidentyfikowania sprawcy. Zatem należało rozważyć, czy przeprowadzone postępowanie dostarczyło innych dowodów pozwalających na przypisanie sprawstwa oskarżonemu.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego podkreślić należy, że odwołanie wyjaśnień przyznających fakty obciążające oskarżonego nie może automatycznie powodować wyeliminowania ich z materiału dowodowego, bez wniknięcia w konkretne okoliczności zawarte w tych wyjaśnieniach.

Obowiązkiem sądu w takiej sytuacji jest natomiast ustosunkowanie się, którą ze sprzecznych wersji uznaje za wiarygodną, a decyzja w tej kwestii powinna być oparta na rozważeniu konkretnych okoliczności danej sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12.06.2003 r. w sprawie II AKa 157/03).

Wskazać trzeba, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia wszystkich czynów. Na rozprawie odwołał jednak powyższe wyjaśnienia z wyjątkiem wyjaśnień dotyczących czynu opisanego

w punkcie XV aktu oskarżenia, wskazując, dlaczego wcześniej wyjaśniał odmiennie. I tak oskarżony podał, że motywacją jego było po pierwsze to, aby nie został aresztowany, jak również dążył do uzyskania jak najniższego wymiaru kary. Zauważyć trzeba, że zdając sobie sprawę z tego, iż jeden z zarzuconych mu czynów popełnił, oskarżony niewątpliwie spodziewał się za niego kary. Jednocześnie zdawał sobie sprawę z wcześniejszej karalności i jej wpływu na wymiar kary w aktualnej sprawie. Tym samym szansa na karę stosunkowo niską i w pewnym sensie gwarantowaną (dzięki zastosowaniu instytucji tzw. dobrowolnego poddania się karze) w konfrontacji z perspektywą prowadzenia postępowania dowodowego, co wiąże się niejako z brakiem wpływu oskarżonego na wymiar kary, mogły z pewnością spowodować, że oskarżony mógł obawiać się, iż za czyn z punktu XV może otrzymać karę wyższą aniżeli ta, której spodziewał się w ramach zastosowania instytucji z art. 335 kpk za wszystkie zarzucane mu czyny. Zatem w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego odnośnie jego motywacji należało uznać za wiarygodne. Wskazać także należy na szczegółowość wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym. Mianowicie zawierają one zarówno określenie adresów, gdzie oskarżony miał czynów dokonać, jak i szczegółowy opis rzeczy skradzionych w poszczególnych miejscach, łącznie z podaniem marek i producentów rowerów i innych przedmiotów skradzionych w różnych miejscach. Biorąc pod uwagę wielość czynów w ocenie Sądu należy uznać za wątpliwe to, że oskarżony tak szczegółowo mógł zapamiętać okoliczności wszystkich czynów. Zwrócić też należy uwagę na fakt, że oskarżony podał, iż funkcjonariusz Policji dysponował listą kradzieży i włamań. Powyższe potwierdził świadek M. D. z tymże podał on, iż lista ta nie była udostępniona oskarżonemu, lecz na jej podstawie weryfikowano jego wyjaśnienia w zakresie każdego z czynów. Zauważyć jednak trzeba, że świadek M. S. zaprzeczył, jakoby dysponował przedmiotową listą, zaś w świetle zeznań M. D. tak właśnie było. Tym samym materiał dowodowy nie pozwala na wykluczenie, iż było tak jak podał oskarżony, a mianowicie, że znał on treść przedmiotowej listy, zaś kierując się chęcią przyznania się i uzyskania niskiej kary, przedstawił on szczegóły na podstawie tejże listy.

Kolejną kwestią jest okoliczność, iż świadek J. M. zeznał, że w czasie dokonania włamania na szkodę B. i B. Ł. (1) widział on mężczyznę, który - w świetle jego zeznań, w szczególności biorąc pod uwagę to, że mężczyzna miał plecak, z którego wystawała rura od odkurzacza (skradziono m.in. urządzenie piorąco – czyszczące K.) mógł być sprawcą tego czynu. Nie może przy tym umknąć uwadze opis tego sprawcy podany przez świadka, mianowicie, że był to mężczyzna w wieku około 30 lat, wzrostu około 178 cm, o włosach koloru rudawego. Natomiast oskarżony A. K. (3) w 2013 r. miał(...) lat, ma (...) cm wzrostu i jest blondynem. Tym samym osobą opisaną przez świadka z pewnością nie był oskarżony. Zatem przyjmując należy, że zeznania świadka J. M. korespondują z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonego na rozprawie odnośnie tego, iż to nie on dokonał omawianego włamania. Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić trzeba, że także odnośnie pozostałych czynów, z uwagi na brak innych dowodów, jedynym dowodem na etapie postępowania przygotowawczego wskazującym na sprawstwo oskarżonego były jego własne wyjaśnienia. Wyjaśnienia te z kolei zostały następnie przez oskarżonego odwołane na rozprawie (z wyjątkiem fragmentu dotyczącego czynu XV), przy czym wskazane przez niego powody takiego stanu rzeczy są logiczne i spójne. Tym samym uznać należało, że na podstawie tak wątpliwego materiału dowodowego nie jest możliwe uznanie, iż to właśnie oskarżony jest sprawcą czynów zarzuconych mu w punktach I-XIV oraz XVI i XVII aktu oskarżenia.

Ocena, czy przyznanie się oskarżonego do winy nie budzi wątpliwości powinna być oparta na rozważeniu całokształtu okoliczności zawartych w wyjaśnieniach oskarżonego. Nie można więc przy dokonywaniu tej oceny ograniczyć się jedynie do oparcia się na deklaracji oskarżonego o przyznaniu się do winy, gdy treść dalszych wyjaśnień oskarżonego przeczy tej deklaracji lub poddaje ją w wątpliwość. Przyznanie się do winy może być uznane za dowód tylko wtedy, gdy nie budzi wątpliwości. Przyznanie się oskarżonego do winy powinno być konsekwentne, tzn. nie powinno mieć zarówno wewnętrznych sprzeczności, jak i pozostawać w sprzeczności z innymi zgromadzonymi w sprawie materiałami dowodowymi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26.07.2012 r. w sprawie II AKa 228/12).

Sąd uznał także za wiarygodne zeznania świadka **J. C. (1)**, u którego zabezpieczono trzy rowery. Z zeznań jego wynika, że rowery te zakupił od przygodnie spotkanych osób, nie był w stanie podać od kogo konkretnie je kupił. Na rozprawie przyznał, że oskarżony niejednokrotnie proponował mu nabycie rowerów, jednak nigdy żadnego roweru świadek od niego nie kupił. Podkreślić należy, że zeznania świadka w żaden sposób nie świadczą o sprawstwie oskarżonego w zakresie czynów, od których został uniewinniony. Wskazać bowiem należy, że wśród rowerów zabezpieczonych u

świadka J. C. nie było rowerów, które zostały skradzione pokrzywdzonym występującym w niniejszej sprawie, co w powiązaniu z faktem, że świadek zeznał, iż nie jest w stanie podać, od kogo je kupił, nie ma żadnego znaczenia dla ustalenia sprawstwa oskarżonego. Nie wiadomo także, jakie rowery oskarżony miał proponować świadkowi J. C. oraz jakie było ich pochodzenie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków **J. M. (1)**, **M. J. (2)**, **J. Z. i P. C. (3)**, gdyż są one logiczne i wewnętrznie spójne, zatem brak było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadka **M.**

R., policjantki, która prowadziła przesłuchanie A. K. w charakterze podejrzanego. Wskazać trzeba, że świadek zaprzeczyła, jakoby w treści protokołu mogły znaleźć się treści, których przesłuchiwany nie powiedział lub przyznanie się do winy w sytuacji, gdyby się nie przyznał. Powyższe nie jest sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego, albowiem oskarżony nie zaprzeczał, że złożył wyjaśnienia tej treści, wskazał jednakże na swoją motywację. Odnośnie zaś technicznego przebiegu czynności przesłuchania czy też sporządzenia protokołu z tej czynności, zeznania świadka nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z dużą ostrożnością należy natomiast podejść do zeznań funkcjonariuszy Policji w osobach **M. D. (1)**, **M. S. (1)**, **A. B. (3)**.

Zeznania te są ze sobą częściowo sprzeczne, bowiem M. D. przyznał, że funkcjonariusze dysponowali listą skradzionych przedmiotów, czemu z kolei zaprzeczył M. S.. Wszyscy wymienieni świadkowie twierdzili, że wyjaśnienia oskarżonego i jego przyznanie się było spontaniczne, zaprzeczyli, jakoby proponowali mu jakikolwiek układ. Niewątpliwie jest jednak to, że oskarżony swoje obszerne wyjaśnienia zakończył złożeniem deklaracji, iż chciałby skorzystać z dobrowolnego poddania się karze, jak również i to, że pomimo realnie grożącej surowej kary zważywszy na uprzednią karalność oraz wielość zarzutów, nie został wobec niego zastosowany żaden środek zapobiegawczy. Wprawdzie nie przesądza to o prawdziwości wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie, jednak w powiązaniu z faktem, iż z zeznań świadka M. D. wynika, że jednak funkcjonariusze dysponowali listą kradzieży i włamań, brak jest dowodów, które wykluczyłyby jednoznacznie możliwość, iż wyjaśnienia oskarżonego były powodowane właśnie przedstawioną przez niego na rozprawie motywacją i nie odzwierciedlały rzeczywistego stanu rzeczy odnośnie jego sprawstwa w zakresie czynów, od których został uniewinniony.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz uznając, że wątpliwości, o których mowa wyżej nie dają się usunąć za pomocą innych dowodów, zaś brak jest innych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, Sąd uznał zeznania wymienionych funkcjonariuszy Policji za wiarygodne jedynie w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym, tj. odnośnie tego, że oskarżony został zatrzymany oraz przedstawiono mu szereg zarzutów, do których się przyznał. W zakresie natomiast motywacji oskarżonego należało dać wiarę jego wyjaśnieniom, jako że pozostały materiał dowodowy nie pozwala na wykluczenie tej najkorzystniejszej dla niego wersji, nie ujawnił się bowiem żaden jednoznaczny i wiarygodny dowód przeczący wersji oskarżonego i zdolny wersję tę obalić.

Podzielić należy pogląd, iż ocena dowodów należy zawsze do sądu, a przepisy kodeksu postępowania karnego nie dopuszczają ich wartościowania, a zatem nie można uznać, że większą wartość dowodową mają wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym od złożonych na rozprawie (i odwrotnie). Rozważanie wiarygodności wyjaśnień z postępowania przygotowawczego i z rozprawy odbywa się według identycznych zasad, a tym samym każde z nich stanowi dowód w sprawie, który podlega swobodnej ocenie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również wynikać ma z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania sądowego. Ponadto w odniesieniu do oskarżonych, podobnie jak do świadków, obowiązuje zasada, że nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22.06.2006 r. w sprawie WA 20/06).

O wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego decyduje nie to, w jakim stadium postępowania zostały złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12.06.2003 r. w sprawie II AKa 157/03 20/06).

Zeznania świadków **M. G. i R. Z.** nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem z zeznań ich wynika, że nie byli oni w stanie wypowiedzieć się na temat okoliczności przyznania się oskarżonego do postawionych mu zarzutów.

Również do sprawy niczego nowego nie wniosły zeznania świadka **J. W.**, albowiem z zeznań jego nie wynika, aby był świadkiem jakiegokolwiek preparowania dowodów przeciwko oskarżonemu.

Odnosnie natomiast czynu popełnionego na szkodę P. C. (1), Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie, albowiem oskarżony konsekwentnie przyznawał się do tego czynu, składając w tym zakresie wyjaśnienia konsekwentne i zborne.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dowody zgromadzone w sprawie.

Za pełnowartościowy materiał dowodowy należało uznać zgromadzone dowody w postaci dokumentów. Ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana także przez żadną ze stron.

Protokoły oględzin, zatrzymania, przeszukania w sposób rzeczywisty odzwierciedlają przebieg tych czynności procesowych. Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy w zakresie ich kompetencji oraz z zachowaniem wymaganej formy.

Sąd uznał za wiarygodną opinię sądowo-psychiatryczną. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna, naukowo i logicznie uzasadniona, nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu tego, iż w dniach 04-05 września 2013 r. w G., na ul. (...), po uprzednim wyłamaniu skobla w drzwiach, dokonał włamania do komórki gospodarczej i kradzieży z jej wnętrza mienia w postaci: roweru górskiego marki A. model (...), o wartości 1200 zł, na szkodę P. C. (1) przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 16.01.2007 r. do dnia 16.01.2009 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku w sprawie III K 868/04 za czyn z art. 279§ 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Sąd uznał, że oskarżony wyżej opisanym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie tego czynu. Oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi powszechnie popełniane przestępstwo przeciwko mieniu, jak również uprzednia karalność, wskazują na to, iż oskarżony bez wątplenia zdawał sobie także sprawę z jego karalności. W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Uznając oskarżonego A. K. (3) za winnego popełnienia przypisanego wyrokiem czynu Sąd wymierzył mu za przedmiotowe przestępstwo karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd przy wymierzaniu oskarżonemu kary uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, a także znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, przejawiający się w rodzaju i charakterze naruszonego dobra, jakim jest jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem w postaci mienia innej osoby.

Za okoliczność, którą należy potraktować jako łagodzącą przy określaniu sądowego wymiaru kary, jest przede wszystkim fakt, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego czynu.

Orzeczone karę jest zdecydowanie bliższa dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przestępstwo, które zostało przypisane oskarżonemu, a zatem nie może być uznana za nadmiernie surową.

Sąd uniewinnił natomiast oskarżonego od popełnienia przestępstw opisanych w punktach I-XIV oraz XVI i XVII aktu oskarżenia, jako że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie dostarczył niewątpliwych i przekonujących dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego w zakresie tych czynów.

Na podstawie art. 415 § 3 kpk, z uwagi na uniewinnienie oskarżonego, Sąd pozostawił bez rozpoznania powództwo cywilne wytoczone przeciwko oskarżonemu przez N. K. (1).

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie II wyroku kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w dniu 02.10.2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 3, § 16, § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata T. W. kwotę 1239,84 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonego, gdyż koszty te w powyższej części nie zostały dotąd uiszczone.

Sąd orzekł również o kosztach procesu, z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego oraz fakt odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, zwalniając go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty.